

Et glimt fra rideturen i Sylene.

og Sigmund Brandfjell. Jeg gjestet dem også senere på sommeren, og like hyggelig er det hver gang.

Tredje dag gikk turen til Stor-Erikvollen hvor vi lå over en dag til hvile både for hest og rytter. Hestene hadde forresten hver kveld når de ble sluppet, en uimotståelig hjemlengsel, som resulterte i en intens hestejakt. De kom jo ikke så svært langt utstyrt som de var med hopphyller. Jeg må innrømme at det i grunnen satte en liten spennende spiss på tilværelsen å slenge bisselet over skulderen og kikke i myr og sand etter mulige spor av hover med og uten sko.

Fra Stor-Erikvollen gikk turen femte dag rett inn i fjellheimen, og nå var det vi virkelig følte oss i rene westernstil — opp bratte skrånninger og ned til bekker og elver, som ble forsert støtt og sikkert. Og så rastene. Hestene som beitet rund oss avsalet, og kaffe-kjelen som putret over bålet. Snakk om at maten smakte. Rein som stirret nysgjerrig, for å legge i strak gallopp så snart vi nærmet oss, og en elgku som ble oppskremt fra et kjerr, og over oss en strålende, skyfri himmel. Overnatting på Nedalshytta.

Siste dag gikk så turen gjennom Skardøra i strålende vær ned til Vektarstua — til vegg ende.

114 Til slutt en takk til Odmund og dere andre som var med, for en uforglemmelig og minnerik tur.

Til medlemmene fra styret

Det kom inn 607 besvarelser på det spørreskjema som foreningen sendte ut ifjor, og dette vitner om en stor og positiv interesse for foreningen. Vi går ut fra at medlemmene gjerne vil vite hva besvarelsene forteller.

Det første spørsmål var: Er De fornøyd med våre betjente hytter? Vi kan notere enstemmighet om ja. Der var kun en håndfull merknader om vaskerom, dusj o.l.

Det neste spørsmål gjaldt kostholdet. Her var det også praktisk talt et enstemmig ja. Der var endel ønsker om øl på hyttene, og det vil styret se på.

Når det gjelder spørsmål om kafeteria var det et klart flertall for den gamle ordning, men $\frac{1}{3}$ av svarene gikk ut på at kafeteria kunne godtas. Der var et par forslag om å prøve på en enkelt hytte for å høste erfaring.

Årboka var praktisk alle fornøyd med. Det var 50 som ville ha 4 hefter pr. år, men de fleste ville ha årboka i tillegg.

Det var alminnelig tilfredshet med merkingen av rutene. De ønsker om forbedringer som fremkom vil ruteinspektørene ta seg av. Det var forbausende få forslag om nye ruter, men det kom dog ønsker om ruter i Kviknetraktene, fra Sylene sørover til Femundtraktene, fra Nordpå til Klæbu og flere ruter inn til Schulzhytta. Fosenhalvøya nevnes også av flere.

Der var svært mange som gjerne vil være foreningen behjelpelig og det er styret takknemlig for, men det er ikke lett å få slik innsats organisert i praksis. Styret er dog oppmerksom på saken.

Det fremgikk av besvarelsene at det er svært mange av medlemmene som fotograferer og vi er særlig interessert i fotos i sort og hvitt som kan brukes i årboka. Skal vi greie å lage en god år-

bok må vi ha godt billedstoff. Vær vennlig å hjelpe oss med fotos og med artikler som kan interessere medlemmene.

Til slutt noen ord om foreningens arbeide. Svært mange medlemmer mener at når de har betalt sin kontingent har de fått rettigheter, men har ikke tatt på seg noen forpliktelser. Dette er naturligvis ikke riktig. Det er medlemmene som driver foreningen og de må vise positiv interesse for den. Det kan de gjøre på mange måter. De kan verve nye medlemmer, de kan agitere for besøk på hyttene, de kan rette opp nedfalne varder i rutene, de kan være gode eksempler for hjelpsomhet mot gjester og betjening på hyttene og ikke minst kan de være med å skape den gode ånd og den hyggelige stemning som alltid har preget våre hytter.

Glem ikke at turistforeningen er en idealistisk forening. Det styre som medlemmene har valgt, ofrer megen tid og mange krefter på å tilrettelegge det kostbare og tungvinte apparat som spredte hytter i høgfjellet er. Men det gjør styret gjerne når det vet at det har medlemmene med seg i arbeidet. Husk at det er *din* forening, det er *dine* hytter og glem ikke at din egen glede ved å ferdes i fjellet er avhengig av at alle trives på hyttene. Mottoet er: flere friske, glade fjellvandrere!

Med hilsen fra
Styret

Fluebinding for amatører

AV STØRK HALSTENSEN

Skaren av sportsfiskere blir år for år større, og de fleste sportsfiskerforeninger har ikke vesentlige vansker med tilgangen på medlemmer. Samtidig synes også interessen for det rene fisket å vokse. Det tradisjonelle norske matfisket har nok ennå mange tilhengere, men for de aller fleste med fiskestang er det blitt en ren sport. Og med det stiger også gjerne kravene til raffinement. Her ligger sikkert noe av grunnen til at *fluefisket* i de senere år stadig har vunnet nye tilhengere.

Vi har vært vant til å betrakte fluefisket etter laks og ørret som svært eksklusivt, og kanskje med rette. Den forholdsvis spinkle redskapen krever spesiell teknikk. Men behersker man denne teknikken, kan den vesle fjærtusten være et like effektivt fiskeredskap som noe annet. Fluefisket er imidlertid i seg selv en meget selektiv fiskemetode. Fiskeren setter sin kløkt og kunnskap opp mot fiskens i fiskens eget element. Det er fisken som kan velge og vrake, som avgjør om tilbudet er fristende nok.

For en mer interessert fluefisker kan sporten gi en langt større glede og verdi enn det selve fisket direkte gir. Han behøver ikke avslutte sesongen når sommeren er over, men kan ta den med seg vinteren gjennom. Ved fluebinderstikka kan han utnytte sommerens erfaringer og gleder til fordel for neste sommers fiske.

Fluebinding er ingen heksekunst for avanserte, og utstyret er enkelt nok. En stikke for kroken, et par sneller silkestråd, voks, noe sølv- og gulltinsel foruten fjær og kroker. Det som ellers kreves er litt tålmodighet til man har fått taket på prinsippene og aldri så lite netthendthet. Utstyrt med dette, skulle høst- og vintermørket lett kunne forvandles til en tid for rik hobbyutfoldelse. Noe overbærenhet fra koner og mødre bør man kunne forlange, når brodér-saks og stoppenåler dukker opp som ekstraustyr i utfoldelsen.